

Vlnící se masa deštníků a klobouků, která vroubila ten malý čtverec zeleně, rázem strnula. Vykrytalizovala do stovek tváří, rovnoměrně rozložených kolem, každá trochu jiná. Ostře z nich vystupoval každý knír, vous, doutník. Všechny oči byly upřeny na rohovníky. V klasickém postoji stáli proti sobě a zkoumali prostor mezi sebou pevně zaťatými pěstmi. Určitou dobu se ozýval jediný zvuk, bubnování deště dopadajícího na hedvábí deštníků. Potom diváci usoudili, že předehty už bylo dost, a začali vyžadovat akci.

Meanix vypálil levačkou, Ebeňák uhnul z jejího dosahu a ze všech stran se na ně začaly sypat povzbudivé výkřiky. Dva tři bleskové výpady Meanixovy útočící paže nedosáhly na uhýbajícího černocha, který se zatím nepokoušel o útok. Podněcován netrpělivými výkřiky svých příznivců postoupil Meanix souběžnými posuny celých chodidel vpřed, spíše jako šermíř než jako pěstní zápasník. Pak zvedl pravou pěst nad rameno a divoce ji vystřelil směrem na soupeřův obličej. Byl to zcela průhledný úder, který černoch snadno odrazil, ale vzápětí následovala pichlavá rána levačkou, která zasáhla Ebeňákovu břišní krajinu. Meanix se pak sklonil, tvrdě vrazil hlavou do soupeřovy hrudi a sevřel v pažích jeho trup. Rychle nakročil levou nohou, zároveň trhl soupeřovým tělem, přehnul si ho přes nakročené stehno a převalil ho na zem. Vřelý potlesk doprovodil toto ukončení prvního kola.

„Jedna nula pro Býka,“ poznamenal Thackeray, v očích významný pohled. Podle jeho názoru nebude ten zápas trvat dlouho.

„Z toho chlapa jde vážně strach,“ souhlasil Jago.

Cribb pozoroval Ebeňáka, který stál ve svém rohu a jeho sekundant mu stíral bláto z paží.

Mezi jednotlivými koly byla půlminutová přestávka. Na znamení rozhodčího se zápasníci znovu postavili proti sobě a brzy zahájili úpornou výměnu ran, ve které černoch stejně rozdával, jako přijímal. Na Meanixově hrudi, v místech, kterým Ebeňák věnoval pozornost, se začaly objevovat zarudlé skvrny. Náhle se oba

muži srazili hlavami a jakoby po vzájemné dohodě zápasili několik vteřin s provazy a pak se spolu svalili na trávu.

Příští dvě kola byla krátká a nezajímavá, v obou dostal Meanix nakonec svého soupeře na zem. Bookmakeři se snažili v davu oživit zájem o sázky v každé přestávce mezi koly, ale zatím jim kšefty příliš nešly.

„Každý čeká na první krev,“ vysvětloval Cribb. „Počkejte, jak se budou drát o sázky, až začne téct červená.“

Došlo k tomu v pátém kole. Meanix zasáhl Ebeňáka přímo do nosu.

„Rudá jako pelargónie. Co tomu říkáte?“ obrátil se na ně jeden sousední divák. „Že to ale byla přesná rána! Teď mu zavří voči, Meanixi.“

To se sice Býkovi nepodařilo, ale zato poslal svého soupeře na zem mocnou ranou na ucho. Sekundanti Ebeňáka dovlekli do rohu. Jeden z nich si klekl a posadil si ho na stehno pokrčené nohy a druhý se snažil zastavit proud krve, která mu kanula z nosu.

„Takováhle rána bolí jako čert,“ vykládal Cribb. „Dobrý pěstní zápasník jde protivníkovi po uších, jak jen má příležitost. Tenhle způsob boje zmizel, když se začalo boxovat v rukavicích. Jestli jste už někdy dostali holou pěstí přes ucho, budete vědět, o čem mluvím.“

Příštích šest kol Býk opakovaně srážel soupeře na kolena a několikrát přes něj pro zvýšení efektu těžce padl. Na Ebeňáka nikdo příliš nesázel ani předtím, ale teď stály sázky vysoko proti němu. Meanix se mezi koly dosud ani jednou neuchýlil na sekundantovo koleno.

„Tohle není vůbec žádný zápas,“ prohlásil Thackeray povzneseně. „Proti tomu Londýňanovi neměli stavět takového zelenáče. Vlastně Meanixe ještě ani jednou nepoložil do trávy.“

„Má dost času,“ upozorňoval ho Cribb. „Ten černocho vlastně zatím nic moc nenakoupil. Meanix má lepší chvaty, ale v zápase

do konečného rozhodnutí to nehraje velkou roli. Ebeňák má v sobě ještě dost páry.“

Jako by chtěl potvrdit tento jeho úsudek, zvedl se černochoch na příštím výzvu rozhodčího svižně na nohy a zahájil protiútok, který Meanixe evidentně překvapil. Dobře mířená rána levačkou mu přistála na krku, když se v jednom okamžiku neopatrně naklonil dopředu. Druhá rána touž pěstí mu rozrazila ret.

„Rovnou do kusadel!“ vykřikl kdosi v davu.

Meanix si chtěl otřít hřbetem pravé ruky rozbitá ústa. Byl to instinktivní pohyb, aby si ověřil, jak krvácí. Naneštěstí si tím odkryl tělo. Bleskový úder ho zasáhl do žaludku a on klesl k zemi jako kámen.

„Nádhera! Přímo na značku!“ zvolal jakýsi obdivovatel. Ted bylo na Meanixových sekundantech, aby svého muže odtáhli do rohu a dostali ho k sobě čichacími solemi.

„Na značku?“ ptal se zvědavě Thackeray.

„Určité místo v žaludeční krajině. Říká se mu Broughtonova značka,“ vysvětloval Cribb. „Jeden z klasických úderů.“

Meanix sotva přišel k sobě, a už tu byl konec třicetivteřinové přestávky. Sekundanti ho postavili na nohy a postrčili ho směrem k jeho mučitelu.

„Ted uvidíme, jestli to tomu Ebeňákovi taky trochu myslí,“ řekl Cribb, už poněkud vzrušen. „Dostat protivníka na zem, to umí kdekdo, ale udržet ho na nohou, když mu dáváte do těla, to už chce první třídu.“

Ebeňák prokázal, že k takové první třídě patří, protože příští kolo trvalo šest minut a černochoch si na Meanixovi vyzkoušel snad všechny druhy úderů. Kdosi z obecenstva obdivně klasifikoval každou ránu termínem z hantýrky pěstních zápasů: „Rovnou do kusadel!“ „Mlask do tváře!“ „A ať se játro třese“ „Přímo na značku!“ „A jedno zavřičko!“ Jiní, materialističtějšího založení, sháněli bookmakery, aby se pokusili vyrovnat své ztráty.

Ebeňák zručně pokračoval ve své práci a soustřeďoval své úderý na oteklá místa kolem Meanixových očí a úst. Teď už nebylo třeba ran tvrdých jako kladivo. Zasahoval soupeře ostrými hranami středních kloubů zaťatých prstů a s chirurgickou přesností otvíral otoky krátkými, žihadlovými úderý. Když se na pěti šesti místech objevily krvavé skvrny, poodstoupil, aby si prohlédl své dílo. Když se pak Meanix potácel zpátky k provazům, napadl ho Ebeňák znovu tvrdšími ranami, kterými rozevřel puklá místa doširoka, až z nich začala volně tryskat krev a Meanixovu tvář a hrud' rozbrázdily lepkavé rudé stružky. Jednou se zezdalo, že Meanix ztratí rovnováhu, ale černoch ho mateřsky objal a držel v náručí, než se natolik vzpamatoval, že mohl přijmout další sérii úderů. Zaměřil je na ústa a čelisti, které musely být obzvláště obolavělé, protože se pokusil o patetický protivýpad, a pak teprve se stáhl do nejbližšího rohu. Tam čekal, opřený o kůl, otevřené ruce před obličejem, aby si chránil jeho rány. Místo toho přišla série krutých úderů do žeber. Meanix se v agónii sehnul, zcela napospas úderu vedenému zespoda, který by boj ukončil. Avšak Ebeňák s ním měl jiné plány. Sevřel protivníka loktem pod bradou a jako býka, kterému se měl podle své reputace podobat, si ho odvedl doprostřed ringu. Pak se k Meanixovi s udivující mrštností obrátil zády a hodil si ho přes stehno perfektním bočním překotem.

Meanix pak vydržel ještě jedno kolo. Jeho sekundanti dokázali zázrak a během půlminuty ho dostali do svislé polohy, ale když se vypoťácel kupředu, byl už napůl v bezvědomí. Jedno oko měl zavřené a druhé téměř zaslepené blátem a sedlou krví. Z rozbitých rtů mu kanuly krvavé sliny. Předtím v rohu vyplivl do vědra dva zuby. Jedna rána zápas ukončila. Dlouhý nízký úder do bránice. Meanix se zlomil v půli a zhroutil se do bláta.

Sekundanti hodili do ringu vedle něj houbu.